

העלון טעון גניזה
עלון מס' 799
שבת בראשית
שנת תשפ"ו

העלון מוקדש לעילוי נשמת

יוסף בן רבקה ז"ל
אולגה זימבול בת אמילי ז"ל
רבקה בת אולגה זימבול ז"ל
יעקב קיקי בן יסמיה ז"ל
כרמלה קונפטה בת רחל ז"ל
חנניה בן אורי ז"ל
דינה בת פורטונה ז"ל
אהרון בן מתתיהו ושרה ז"ל
מאיר בן דורית מוזיאן ז"ל

ע"ש הצדיק המלוב"ן רבי ינון חורי זצוק"ל, זי"ע"א

יוצא לאור ע"י ארגון "חסדי ינון" 1700-720-500

זמני שבת פרשת בראשית

ירושלים	פלג המנחה	הדלקת נרות	צאת שבת	רבינו תם
7.21	4.58	5.29	6.40	7.21
7.18	5.00	5.46	6.42	7.18
7.16	4.58	5.35	6.40	7.16
7.19	5.00	5.47	6.40	7.19

הפטרה: "כה אמר האל"

מטעמים לשולחן

המן העץ (ג, יא)

המן מן התורה מנין? שְׁנֵאמַר: הָמָן הָעֵץ (חלין קלט ע"ב).

מה באמת הקשר בין המן הרשע לעניין אכילת אדם הראשון מעץ הדעת? האם באמת רק דמיון האותיות "המן" ו"המן", או שהקשר עמוק יותר?...ביאור נפלא בעניין אמר רבי **שלום שברון**: המגילה מתארת את המן כשהוא נמצא בשיא תפארתו - המלך נשאו על כל שריו ועבדיו, כל עבדי המלך כורעים ומשתחוים לו, בכל מאה ועשרים ושבע מדינות המלך אין איש נכבד ממנו, המלכה עושה משתה רק לכבודו - ובכל זאת כשהוא יוצא מן המשתה וראה שמרדכי לא קם ולא זע מפניו, הוא מתמלא חימה. המן בא לביתו, אוסף את כל אוהביו ומכיריו, מפרט באוזניהם את "כבוד עשרו ורוב בניו ואת כל אשר גדלו המלך", ומיד אחר כך מכריז: "וכל זה איננו שווה לי" (ה, ג)...למקרא הדברים מתעוררת פליאה - כיצד המן יכול לחוש שכל הכבוד והיקר שיש לו אינם שווים מאומה, רק בגלל יהודי אחד שאינו משתחוה לו? האם על מעט הכבוד שנגרע ממנו יקום או יפול כל הכבוד שחולקים לו האנשים במאה עשרים ושבע מדינות?! שאלה זו שואלת הגמרא - "המן מן התורה מנין?" - היכן רמזה בתורה תכונה משונה שכזו? תשובת הגמרא היא: שנאמר "המן העץ" - שורש תכונה זו שמצאנו אצל המן, התגלה כבר בהנהגת אדם הראשון, וממילא היא קיימת בטבע בני האדם בכלל. בגן עדן נטע "כל עץ נחמד למראה וטוב למאכל", אפילו "עץ החיים" נמצא בתוך הגן, והקדוש ברוך הוא מתיר לאדם הראשון לאכול מכל עצי הגן, מלבד מעץ אחד - עץ הדעת טוב ורע. איסור זה גורם לאדם הראשון לחוש ש"כל זה איננו שווה לו" - והוא מתאוה לאכול דווקא מעץ הדעת. זהו תפקידו של היצר הרע - לטעת בלב האדם את התחושה כי מה שחסר לו הוא העיקר. האדם אינו מסתפק במה שיש לו, אלא משתוקק דווקא למה שעדיין לא השיג. לא די לו במותר לו, והוא מתאוה דווקא למה שנאסר עליו. תכונה אנושית זו מתגלה פעם נוספת בשעה ששלמה המלך מקיים את צווי דוד אביו לסבב את מיתתו של שמעי בן גרא: דוד המלך ציווה לפני מותו על שלמה בנו להרוג את יואב על "אשר עשה לשני שרי צבאות ישראל", וכן ציווה להרוג את שמעי בן גרא על כך ש"קללני קללה נמרצת" (מלכים א', ב, ח). ברור כי לא רגש הנקמה הוא שהנחה את דוד המלך רגע לפני מותו, אלא כפי שמבאר רש"י (שם): "אל תניחהו למות מיתת עצמו וליפול בגיהנם". דוד המלך ידע כי יואב בן צרויה ושמעי בן גרא עתידים להיענש בעולם הבא על מעשיהם, וחפץ שהם ייענשו כאן, בעולם הזה, בכך שלא ימותו מיתת עצמם, וממילא יוסר עונם וחטאתם תכופר והם יזכו לחיי העולם הבא. דוד המלך אף סיבב את הדברים כך ששמעי בן גרא יהיה רבו של שלמה בנו, בידועו שמינוי זה יחייב את שלמה המלך לדאוג לטובתו של רבו ביתר שאת, וממילא הוא יעשה ככל שביכולתו להבטיח את חלקו של שמעי בן גרא בעולם הבא. דוד המלך עצמו לא היה יכול להמית את שמעי, משום שנשבע לו שלא יפגע בו, ועל כן ציווה על שלמה: "ועתה אל תנקמה, כי איש חכם אתה וידעת את אשר תעשה לו" (שם שם, ט). ואכן, שלמה המלך נהג בחכמה רבה - "וישלח המלך ויקרא לשמעי ויאמר לו: בנה לך בית בירושלים וישבת שם, ולא תצא משם אנה ואנה. והיה ביום צאתך ועברת את נחל קדרון - ידע תדע כי מות תמות, דמך יהיה בראשך" (שם שם, עב). שמעי בן גרא שומע את דברי המלך, ועונה: "טוב הדבר, כאשר דבר אדוני המלך כן יעשה עבדך". אולם לאחר שלוש שנים, ברחו לשמעי שני עבדים, והוא יצא מירושלים כדי להשיבם. המלך שמע על כך, והורה להוציאו להורג כדין מורד במלכות. מדוע סיכן שמעי את נפשו ויצא מתחומי ירושלים? האם שני העבדים היו חשובים לו יותר מחייו? התשובה לתמיהה זו היא ששלמה המלך, החכם מכל אדם, הכיר היטב את נפש האדם. הוא ידע שהאדם מתאוה דווקא לדבר שנאסר עליו. מסיבה זו הוא היה בטוח כי זה עניין של זמן עד ששמעי בן גרא יחוש ש"כל זה איננו שווה לי", ובסופו של דבר הוא יפרוץ את הגדר, יצא מירושלים ויעבור על ההגבלה...

להתנתק מה' - אין לך ענש גדול מזה

וְעָפָר תֹּאכַל כָּל יְמֵי חַיֶּיךָ (ג יא)

תניא, אמר רבי יוסי: בוא וראה, דלא כמנהג הקדוש ברוך הוא מדת בשר ודם, מדת בשר ודם מקניט את חברו יורד עמו לחייו, אבל הקדוש ברוך הוא אינו כן. קלל את הנחש, עולה לגג - מזונותיו עמו, יורד למטה - מזונותיו עמו (יומא ע"ה ע"א)

אומר על כך ה'שם משמואל', כי אמנם הקב"ה העניש את הנחש ברחמים ונתן לו את מזונותיו בכל מקום, אבל זו עצמה קללה נוראה. כי בעוד שלכל הנבראים יש קשר רצוף וקבוע עם הקב"ה, שכן הם צריכים להתפלל ולבקש על מזונותיהם, כמו שכתוב (תהלים קד, כא): 'הכפירים שאגים לטרף ולבקש מקל-אכלם', הרי שהנחש אינו כן, אין לו שום קשר עם הקב"ה, כי מזונותיו מוכנים תמיד לפניו. ודבר זה נעשה במכון, כדי להדגיש היטב את רחוקו מהקב"ה.

ומתוך האור

ההלכה השבועית

הלכות קידוש

א. יש נוהגים לקדש קידוש של שבת בבית הכנסת, כמו שהיו נוהגים בזמן רבותינו חכמי התלמוד, שתיקנו לקדש מפני האורחים שאוכלים ושותים בבית הכנסת, להוציאם ידי חובתם. ואף על פי שעכשיו אין לנו אורחים שאוכלים בבית הכנסת, מקום תקנת חכמים לא בטלה. וזהו טעם המקומות שנהגו לקדש בבית הכנסת. ובמקומות שהם בני תורה וכולם מקדשים בביתם, כדי לקיים מצות קידוש במקום סעודה, יותר טוב להנהיגם שלא לקדש בבית הכנסת, וכן מנהג ארץ ישראל. ומיהו במקומות שאינם בני תורה, ויש מהם שאינם מקדשים בביתם, מצוה להנהיגם לקדש בבית הכנסת, כדי להוציאם ידי חובת מצות קידוש מן התורה. והמקדש בבית הכנסת לא יטעם מן היין של כוס הקידוש אלא מטעימו לקטן שהגיע לחינוך, כי אין קידוש אלא במקום סעודה, ודי להטעים לתינוק שהגיע לחינוך טעימה כל שהוא, שאינה אלא כדי שלא תהיה ברכת השליח צבור ברכה לבטלה, (הריטב"א עירובין מ:). ומיהו אם השליח צבור שותה רביעית מכוס הקידוש רשאי בעצמו לשתותו, שהוא מועיל במקום סעודה (כמ"ש בש"ע ס' רעג ס"ה).

חזון עובדיה

אהבתם את העלון? רוצים לקבל אותו כל שבוע עכשיו גם בדוא"ל ובואצפ?

שלחו אלינו את כתובתכם למייל: tifaret@hasdeyionon.org או הכנסו ל- www.hasdeyionon.org או בואצפ: 050-9580500

אחפוז להעמיד פנים ולעשות מעשים נגד רצוני, אך ורק מחמת נושא השידוכים. אם הכל בידי שמים, גם לי ימצא פתרון". אבא הסכים עם כל מלה שלו. גם כאלה אבות יש...אחר שקיבל יענקי את הסכמתה המלאה, קיבל גם את הסכמת רבו שליט"א, ארז חפציו והמריא. היה שלם עם עצמו, חש כי עושה את הצעד הנכון ביותר וכי לא יתחרט על כך. אדם צריך להכיר את עצמו, את מעלותיו ומגבלותיו, ועל פי זה לחיות באופן בריא. "על אדם להתבייש לחטוא", אמר לו המשגיח תמיד, "אין בושה גדולה מכך. כל מעשה שאינו חטא, והאדם שלם עם כך שזוהו רצון השי"ת ממנו, על האדם לעשות זאת ברצון ובשמחה". זה מה שליווה את יענקי בדרכו זו. בהגיעו מותש ומטושטש לארה"ב, בצאתו מן הטרמינל, גילה כי מעטפת מסמכיו שבו כל התעודות המזהות - נעלמה. יצא מן התור, הפך בכל תיקיו ולא מצא מאומה. חיפש בכל מקום אפשרי, ולא מצא כל זכר לפספורט. במקום חיכה לו נהג דובר עברית שנשלח מטעם הנהלת הקייטנה להביאו אל אכסנייתו - אך יענקי הבהיר לו כי לא יוכל לעזוב עכשיו את המקום כל זמן שאינו מוצא את האבדה: "אם הינך חסר סבלנות - סע. אסתדר כבר בכוחות עצמי, אך אהיה מוכרח להמשיך עתה את חיפוש". הנהג נסע. יענקי דיווח טלפונית לחיים דרוברג על העיכוב הבלתי צפוי, לאחר מכן פתח בשעה ארוכה נוספת של חיפוש שווא. בשלב מסוים החליט יענקי כי זהו זה, יסע מכאן אל מקומו ויתיעץ בהמשך. רק עתה שם לבו אל השעה המאוחרת מאד. ביקש לפנות ימין ושמאל ונבון מעט, ביקש באופן ספונטני להתקשר אל חיים דרוברג אך היסס עקב השעה, עינו קלטה אדם חרדי ששהה במקום, פנה אליו והחל מברר אצלו איך יגיע לאזור הרשום בפתק שבידו. החרדי שמלו הכיר את חיים דרוברג שרשום היה בפתק, הציע ליענקי לקחתו ברכב עד ביתו של חיים, כיון שבין כך חולף הוא שם בדרכו לביתו. הנהג, שהזדהה בשם "גרשון שטרסר", סיפר ליענקי כי זה עתה ליווה את בנו הטס הלילה לארץ הקודש, אף שמע מיענקי על מעשיו בטרמינל בשעה כה מאוחרת. תוך כדי נסיעה ודיבורים התברר כי ר' גרשון חבר נעורים הוא לדודו של יענקי. עולם קטן ראיתי, מכרים בו כולם לכולם. נסיעה נעימה וידידותית עברה עליהם ביחד, על אף עייפותם. גרשון מצא בו בחור כלבבן, שותף נעים לנסיעה הארוכה. בהגיעם אל הבית שכתובתו רשומה היתה על הפתק, נכחו לראות כי הינו נעול וחשוך. פתק קטן הוצמד לדלת: "יענקי. בבואך, צלצל בפעמון הדלת עד שאתעורר לפתחה. חיים דרוברג". גרשון הנהג יעץ ליענקי כי במקום להעיר את חיים דרוברג משינת לילה, עדיף כי יבוא ללון בביתו, מרחק נסיעה של כרבע שעה נוספת. על דלתו של חיים הודיע יענקי בפתק כי פנה ללון בביתו של "גרשון שטרסר", כתובת וטלפון, וכי יפגשו בע"ל למחרת. עם בואו אל בית שטרסר, טרם פנה ללון, התייצב יענקי לתפילת "מעריב" בפינת חדר האורחים. לא שהיה משהו מיוחד בתפילתו, אך בעוד עיניו עצומות בתפילת שמונה עשרה, משהו נצנץ במוחה של הגב' שטרסר שעברה שם באקראי. עוד לגם כוס חמין לפני שנכנס לחדר, בייך לפניו ולאחריה ככל יהודי, אלא שהרעיון הכביר החל קורם עור וגידים מרגע לרגע. יענקי נרדם לשעת ספורות, אך הזוג שטרסר לא עצם עין כל הלילה. תחושה נלהבת נאחזה משום מה בליבם כי הנה פרי בשל נפל לידיהם הערב: חתנם המיועד. זה זמן רב להם של התלבטויות בענין, אך הם חשו כי הפעם זה הוא זה. בעוד יענקי נתון בתרדמה של לפנות בוקר, כבר מצא גרשון שטרסר את עצמו נוסע אל בית הכנסת הסמוך לביתו של חיים דרוברג, לברר על "יענקי" שאמור היה ללון אצלו. חיים מסר דברים כהוייתם, סיפר על האינפורמציה החיונית שקיבל מהמשגיח של יענקי, על כך שירא שמים הוא ומלא חיות וכן. עוד פרטים שונים וגרשון החל מתחנן בפני חיים דרוברג כי יכניס עצמו לענין ויתחיל להריץ את הנידון לפני הוריו של יענקי. חיים ניסה לסרב, הקייטנה על צווארו, איככה יעסוק בשידוך בימים עמוסים אלה. אך גרשון הפציר, אמר כי השהות הקצרה אמש עם יענקי, הספיקה לו בכדי לתהות על קנקנו. כאשר צלצל הטלפון בבית הוריו של יענקי, ועל הקו הזדהה חיים דרוברג, וודאי לא ששה האם, לא העלתה על דעתה כי הנה צומח מקור ישועתה דווקא מהצעד שכה חששה הימנו. כפי שלא העלתה על דעתה כי מחורתיים עומדת היא לפגוש את יענקי על אדמת ארה"ב...די היה בדיבורים קצרים בכדי לעמוד על טיבה המצוין של משפחת שטרסר. בסופו של אותו שבוע היה יענקי לחתנו בחירו של ר' גרשון שטרסר. הרשו נא לספר כאן עוד פרט קטן, שולי אך עיקרי: מיד למחרת ליל הלילה בבית שטרסר, כאשר יענקי כבר עמד לצאת אל חיים דרוברג ולהתוודע אל הקייטנה שלשמה הובא הנה (לשמה הובא הנה ?), פשפש בתיקו בחיפוש אחר פריט מסוים, והנה קולטות עיניו את הפספורט האבוד נח על קרקע התיק בשלווה ושקט. התחבא שם ועשה את שליחותו. כך מצא יענקי את אבידותיו...

מתוך נפלאותיו לבני אדם

על פי מראהו לא נראה היה יענקי כבן עשרים ושש, אך מבט קל בתעודת הזהות שלו הבהיר כי זהו גילו המדויק; "עלטערע בחור" למהדיר, מעוכב שידוכין. מה מביא את יענקי לגיל בחורות כה מתקדם ? ובכן, כמה תשובות בדבר: ראשית כל - המראה החיצוני. אנשים מוותרים על לב זהב ופניני מידות, במקרה שהבחור אינו נאה לטעמם. במו ידיהם דוחים בני האדם את הבחור שכל גינוניו חן וחסד, אך ורק מחמת קומתו הנמוכה, ממדיו הצרים או הרחבים, הליכתו שעקומה מעט. אם לא די היה במראהו החיצוני שלא נשא חן בעיני הבריות, הרי שמאז ומעולם נוקט היה יענקי בקו-חיים ברור, שעליו לחיות את חייו כפי שחינכוהו וכפי המתאים לו, מבלי לחשוב מחשבות איזה פירוש יתנו הבריות לכך. בעל מרץ הוא יענקי, פעלתן ואוהב עיסוק, קשה לו לשבת וללמוד מהבוקר ועד הערב. לשכנוכח בכך בבחורותו הצעירה, ולא בוש בטבע זה, פנה אל משגיח ושח בפניו כי ב"ה יושב ולומד היטב במשך היום, אלא מבקש את רשות ההנהלה לרדת למשרד מיד ערב ולסייע מעט בעבודת המזכירות. המשגיח, שאדם נבון היה, הכיר את יענקי ואת תום לבו, ידע שאכן בחור הגון הוא וטוב, וכדבריו לומד הוא כראוי במשך היום. מגידי השיעורים אהבו את יענקי, תלמיד חניני, היודע גם להפעיל מזגן שנתקע באמצע שיעור, ולזהות את הרגע הנכון שבו עליו לצאת ולשוב עם כוס קפה עבור מגיד השיעור... משום כך הסכים המשגיח ואף עודד את יענקי לסייע במשרד בשעות הערב. סמך עליו כי לא יכביד שם יתר על המידה, וכי נוכחותו תהיה לעזר. יענקי בילה רבות בחדרו של המזכיר, ערך פעולות הקלדה וצילום שהוטלו עליו, אף לא בוש לקפל מכתבים אל מעטפות ולהדביקן. גם המנהל השתמש בו מדי פעם, ויענקי חש כי העבודה הזו משחררת אותו ומעניקה לו את הרוגע היומי המאפשר לו לשבת וללמוד כראוי. אביו של יענקי ידע מכל הנעשה והבין לליבו של בנו. מעודו לא הביע כל התנגדות לכך, אדרבה, שמח לשמוע על המזכיר משבח את נקיון כפיו של יענקי, ואף ציין זאת באזני בנו לשבח. אמא, היא זו שפקפקה לאורך כל הדרך, טענה כי המציאות מוכיחה שבחור טוב הוא זה הלומד בבית המדרש ולא זה הנראה תמיד בין כתלי המשרד. לעומת זאת היה אבא טוען כי אף אם הלימוד בבית המדרש אין ערוך לו - אך בחור שבמקום "ללמוד" בביהמ"ד, הוא "יושב" שם, יתכן וטובה לו שעה אחת ביום במשרד. שידוך? מוקדם לחשוב על כך בגילאי בחורות כה צעירים. לשבחה של אם נבונה בישראל ייאמר כאן, שיענקי מעולם לא ידע כי יש בלבה של אמו טרוניה על עיסוקיו במשרד... כך או כך, עם השנים היה הדבר למציאות. במשך שלוש מתוך ארבע שנותיו ביישיבה קטנה, עבד יענקי במשרד מדי ערב. חודשים ספורים אחר עלותו ליישיבה גדולה, כבר קיבל יענקי לידייו את ניהול משרד הגמ"ח ביישיבה. מטבע הדברים החל נושא ונותן עם אנשים בטלפון, חותם על מכתבים ומזמין מסמכים וקבלות על שמו. גם אז לא זנח יענקי את לימודיו, אלא שהעיסוק עם הגמ"ח כבר התפרש על יותר שעות. המשגיחים שבחוהו בכל פה, בתבונה דקה ידע יענקי לנווט את כל עניני הגמ"ח מבלי לפגוע בסדרי הישיבה, אף הוא עצמו חש כי הינו ממצה את עצמו עד תום, וכי כל רגע של עסקנות טוב הוא ומועיל לו. אלא שעם השנים, כאשר יענקי כבר זכה פעמים רבות להעניק לחתנים את מילת הגמ"ח, היה הוא מאלה שעדיין לא נהנו ממילגה זו. חלפה שנה ועוד אחת, יענקי הולך ומתבגר, חבריו ללימודים כבר מקימים בתים, והוא עדיין ליד שולחנו ביישיבה. מרירותה כאם, היתה רבה; טענה כי המציאות הזאת מוכיחה עד מה שגל בכך שהותירו לו לעבוד מן הצד. לעומתה היה האב איתן ויציב, סבר כי בשל כך נפשו של יענקי בריאה ובשלה. עיכוב השידוכים הינו משמים, וכאשר יבוא היום - גם ענין זה יבוא על מקומו בשלום. יענקי בעצמו היה מודע לכך, לא פעם בעת שיחה גלויה עם הוריו המעודדים, מזהיר היה שוב ושוב כי אף אם שנות העבודה במשרד ובגמ"ח גורמות לו לעבור עכשיו תקופה לא קלה - אינו מתחרט עליהן כלל, לאשר שנים טובות היו לו. בעמקי הלב נצבטה לה צביטה עמוקה, אך אבא שידר מסר ברור של אמונה. כך היה זה תמיד. בשלב מסוים, כאשר גילו של יענקי כבר הגיע לגיל עשרים ושש, התקשר עמו אדם בשם "חיים דרוברג", עסקן אחד ה"יישיבות קטנות" בארה"ב, שהציע לו תמורת תשלום להגיע לחו"ל בתחילת הקיץ ולסייע בארגון טכני של קייטנת קיץ גדולה. הם חיפשו אחר בחור ירא שמים ומצאזו כזה. המשגיח שהציע להם את שמו של יענקי ידע כי יותר משיקל יענקי מהם - יקבלו הם ממנו. הפעם היתה היא נחרצת בדעתה לעכב את יענקי, בלאו הכי אין לו שם טוב במיוחד, גם במראה חיצוני משובח לא הצטיין, מה לו כי יעבור ארץ וימים בכדי להרוויח כמה גרושים, דבר זה בין כך לא יסייע לזירוז הענינים. יענקי, שבעל דרך ארץ היה, הבהיר לאמו כי זה שאינו מעוניין בו לחתן, עקב היותו טיפוס פעלתן ואוהב עיסוק - אף הוא אינו חפץ בו כחותן. "עלי להיות מה שאני", שינן באזניה בדרך-ארוך את קו-חיוו שכה לא אהבה לשומעו: "איני אוהב להציג הצגות, לא

בחור צעיר צעד בדרכו למסע ארוך בעולם, בשלב מסוים הוא הגיע לנהר רחב. הוא עצר ובהה חסר אונים במכשול הגדול שעמד לפניו: "איך אעבור לצד השני?" חשב. הבחור הלך קדימה ואחורה, הסתובב שעות בגדת הנהר חסר מנוחה תוך שהוא מחפש דרך לעבור לצידו השני של הנהר... רגע לפני שעמד לוותר על מסעו, הבחין באדם בעל מאור פנים שהופיע בצידו השני של הנהר. הבחור צעק לעברו: "היי, כבודו, האם תוכל לומר לי כיצד להגיע לצידו השני של הנהר?" בעל מאור הפנים חשב רגע, הסתכל על הנהר מכיוונים שונים והשיב לבחור: "בני, הרי אתה כבר בצידו השני של הנהר..." פעמים רבות אנו מוצאים את עצמנו הולכים לעבר יעד מסוים, מאמינים באמונה שלמה שהדרך נכונה, והיעד הוא זה שיסב לנו נחת מרובה, אושר ושמחה... לעיתים הדרך אורכת שנים והיעד רחוק, אך אנו מלאי תקווה להגיע אל האושר שלנו. בדרכנו אל האושר הנמצא אי-שם אנו שוכחים שהמקום והרגע בהם אנו יכולים להיות מאושרים, הם כאן ועכשיו... לפני שאתה יוצא למסע אל האושר, הסתכל סביבך, האושר כאן לידך, הוא המציאות העכשווית שלך. יתכן שהמציאות שלך עכשיו מעט אפורה, אך אל יטעה ליבך לחשוב שמעבר לנהר המציאות מלאה פריחה ומוארת... היכן שהנך נמצא, המציאות שלך כעת, היא הטובה ביותר בשבילך, פתח את עיניך, הסתכל על הטוב שיש לך ותראה כמה אדם מאושר אתה...

רון קרית

שו"ת הלכתי

מאת הפוסק הגאון רבי עמרם פריד שליט"א

שאלה: נרדם על כסא בלילה לכמה דקות והתעורר, האם יכול לברך בבוקר ברכות התורה?

תשובה: לבני אשכנז לא יברך, ולבני ספרד מברך אף אם היה ער כל הלילה. מקור: שו"ע סימן מז.

שאלה: האם מותר לקרוא קריאת שמע קודם ברכות התורה?

תשובה: לכתחילה יקדים את ברכות התורה, אך אם יעבור זמן ק"ש - יקרא לפני ברכות התורה. מקור: שו"ע סימן מז.

שאלה: האם נשים מחויבות לברך ברכות השחר?

תשובה: יש בזה מחלוקת, ולמעשה חייבות. מקור: משנ"ב סימן ע ס"ק ב.

שאלה: המסופק אם בירך ברכות השחר, האם יחזור ויברך?

תשובה: לא יברך, משום שחיובן מדברי סופרים וספיקא דרבנן לקולא. מקור: שו"ע סימן רט סעיף ג, ובמשנ"ב ס"ק ט.

הערות והארות על הלכות אלו ניתן לשלוח למייל:

6191265@GMAIL.COM

יחסי יונן

"ועשו לי מקדש – ושכנתי בתוכם"

"בשעה טובה ומוצלחת, ב"חסדי יונן"
נפתח בימים אלו בית מדרש
ע"ש הצדיק המלובן ר' **יונן חורי** זצוק"ל

זכות נדידה וחד – פעמית! להיות שותפים בדקמה –

ניתן להקדיש ולהנציח:
לעילוי נשמת | לרפואה שלמה | להצלחת המשפחה
ארון יונן | ספסלים | סטנדרים | ספרי קודש | שולחנות

כל תרומה נדבך נטף בבניין מקדש מעט, במיוחד בימים קשים אלו...

לתרומות והקדשות:
050-9580500 ☎ 1700-720-500
או חשב' 3640582 - בנק הדואר 09 - סניף 01 (נא לציין עבור מה)

לרפ"ש, שמירה והגנה לכל עם ישראל ובכללם החיילים, הפצועים והחטופים ושכולם יחזרו לשלום בריאים ושלמים

הפרשה המצויירת

// מתוך מדור "מטעמים לשולחן" //

לע"נ נח בן טראקי ז"ל, יסמינה בת מסעודה ז"ל, יהושע בן עזיה ז"ל, רחל בת פלילה ז"ל, יעקב בן רוזה ז"ל, אמילי בת רוזה ז"ל, צבי בן אילנה ז"ל, יורם בן אסתר ז"ל

לפרסום והקדשה ניתן לשלוח לפקס 077-2182992 או לטלפון 1700-720-500. הארות והערות יתקבלו בברכה...

ניתן לתרום ל"יחסי יונן" בכרטיס אשראי בקו הישועות 1700-720-500 ובבנק הדואר חשב' 3640582 ע"ר 580437440